

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 42/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Istrochemu, a. s., Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupmi Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 235/98 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Istrochemu, a. s., Bratislava **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. januára 2003 doručená sťažnosť Istrochemu, a. s., Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. A., B., ktorou namieta porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 13 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy uzneseniami Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 235/98 z 12. júna 2002 a Krajského súdu

v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 180/02 z 30. septembra 2002, ktorými postupovali v rozpore so zákonom, ak spoplatnili konanie za odvolanie vo výške 31 320 Sk, teda v sadzbe 100% nároku uplatneného v odvolaní, navyše v konaní, ktoré podľa jej názoru poplatkovej povinnosti nepodlieha.

Sťažovateľka ďalej navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o predbežnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutých právoplatných rozhodnutí a uložil okresnému súdu, aby sa až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej zdržal vykonávania svojho právoplatného rozhodnutia č. k. 30 C 253/98-153.

Sťažovateľka navrhuje ústavnému súdu predmetné rozhodnutia zrušiť a žiada, aby jej ústavný súd priznal aj primerané finančné zadosťučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 Sk.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje predbežne bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné

dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažovateľka v rozhodnutí okresného súdu č. k. 30 C 235/98-153 z 12. júna 2002 a v rozhodnutí krajského súdu č. k. 10 Co 180/02-171 z 30. septembra 2002 vidí porušenie svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, resp. na inom orgáne Slovenskej republiky, zaručeného jej čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva zaručeného jej čl. 13 ods. 1 a čl. 2 ods. 3 ústavy, a preto podanou sťažnosťou ústavnému súdu sa domáhala vyslovenia, že citovanými rozhodnutiami všeobecných súdov bolo porušené jej základné právo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z predložených rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením, ktoré nie je označené dátumom, sp. zn. 30 C 235/98, uložil povinnosť sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok, proti ktorému sa sťažovateľka odvolala podaním z 5. júna 2001. Okresný súd uznesením č. k. 30 C 235/98-153 z 12. júna 2002 uložil povinnosť sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok za „odvolanie zo dňa 5. 6. 2001“ a krajský súd uznesením č. k. 10 Co 180/02-171 z 30. septembra 2002 na základe odvolania

sťažovateľky z 5. júna 2001 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 30 C 235/98-153 z 12. júna 2002.

Ústavný súd konštatuje, obdobne podľa svojej doterajšej judikatúry (I. ÚS 24/00), že postup a rozhodnutie, v ktorom je uložená povinnosť účastníkovi konania zaplatiť súdny poplatok z podaného odvolania, nemožno podriaďiť pod pojem „jej vec“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Konanie o zaplatenie súdneho poplatku, ktorý bol vyrubený sťažovateľke, nie je konaním o jej právach, o ktorých ochranu požiadala všeobecný súd, a nemá vplyv na vecné prejednanie sporu v rámci odvolacieho konania.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v predmetnej veci nemôže s úspechom namietat' porušenie ústavného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, a ani porušenie čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 ústavy uvedenými rozhodnutiami všeobecných súdov, a preto sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o žiadosti sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia v konaní pred ústavným súdom nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2003

